

ת"ד 2989/07 - מדינת ישראל נגד ملي מזל ג'ורי

בית משפט השלום לቴבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

14.12.2020

ת"ד 2989-07 מדינת ישראל נ' גרבלי
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

הנאשמת

נ ג'ד
 ملي מזל ג'ורי
ע"י ב"כ עו"ד אביתר גולני

הכרעת - דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המיחס לה אחראות לجرائم תאונת דרכים.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שבעת הנאשمت נגעה בשעת צהרים ברכב פרטי תוצרת פורד ברחוב אילית בעיר חולון והתק儒家 סמוך לבית מס' 63 ברחוב זה שם מסומן לרוחב הכביש מעבר ח齐יה להולכי רגל המופרד באמצעות שטח הפרדה בניו ומעליו תמרור 306 ורמזו 707, נגעה היא עפ"י הטענה בקלות ראש בך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרכ, לאআطة כשתקרבה למעבר ח齊יה, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת רגל ילידת 1965 שירדה משטח הפרדה והחללה בחצייה במעבר החציה במסלול הנסיעה שבו נעה הנאשמת עם רכבה, לא אפשרה להולכת הרجل לסימן את חציית מעבר החציה בבטחה וגרמה לתאונת בך שפוגעה בהולכת הרجل בהיותה על מעבר החציה.

עוד נטען בכתב האישום כי כתוצאה מההתאונת נחבלת הולכת הרجل בבלילה של ממש בדמות פריקה של כתף ימין שהצריך החזרת הכתף למקוםו וسد גבס, וכן כי רכבה של הנאשמת נזק (ניפוץ שימושה קדמית).

העבירות שייחסו לנאשמת בכתב האישום בעקבות כך הן נהייה בקלות ראש לפי סעיף 62 (2) יחד עם סעיף 38 (2) לפיקודת התעבורה, أي מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר החציה בבטחה לפי תקונה 67 א' לתקנות התעבורה, התנהגות הגורמת נזק לפי תקונה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה וجرائم חבלה של ממש לפי סעיף 38 (3) לפיקודת התעבורה.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפירה באחראותה לתאונת והודהה בתוצאותיה.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ב"כ הנאשمت פירט דבר הcpfירה בישיבת ההקראה וצין כי טענת ההגנה הינה שהתאונת הייתה בלתי נמנעת.

לאור הcpfירה נקבע והתקיימן דין הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

סיר התנוועה השוטר מר שמעון לב (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש דז"ח ממוחשב (ת/1).

הולכת הרجل המעורבת הגברת נטליה סולצמן (ע.ת.2).

הבחן המשטרתי מר אליהו סאייג (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותו הוגש: טופס ידוע חדש בדבר זכויותיו טרם חקירה (ת/2); הודעת נהג תחת אזהרה (ת/3); דז"ח בוחן (ת/4); מסמר שחזור ת.ד. עם הולך רגלי (ת/5);لوح צלומים (ת/6);תרשים תאונת דרכים (ת/7); תע"צ מכשיר וריקום (ת/8); סקיצה (ת/9); דז"ח פעולה (ת/10); פרוטוקול ניסוי שדה ראייה להולך רגלי (ת/11).

בהסכמה הוגש גם תעוזות רפואיות תוצאת התאונת באשר להולכת הרجل (ת/12).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת (ע.ה.1).

סיכום הצדדים הוגש בכתב.

לאחר ששמעתי בפניהם את העדים ובחנתי את הריאות ולאחר מכן שגם נתמי את דעתם לתוכן סיכומי הצדדים ולדין, מסקנתי היא שה真實性 הוכחה כנדרש את כל עובדות כתוב האישום וכי דין הנאשמת להרשעה בעבירות שייחסו לה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

מצאת כי הנאשמת הפרה באופן ברור את חובותיה כנהגת בהתקרבה עם מכוניתה מעבר חזיה מסומן ומתומרר היבט והכל בשעת ים ובראות טוביה, כשלה היא מלהבחן במועד להולכת הרجل ופגעה בה עצמה.

מצאת כי ניסינה של ההגנה לגלל את האחריות על הולכת הרجل אשר עשתה דרך הlgitimitiyת מעבר החזיה הוא ניסיון שכשל וזאת בשם לב לתמונת הריאות בתייך, וכי בניגוד לעמדת ההגנה, התאונת דין הייתה בהחלטת תאונה נמנעת מצד הנאשמת לו רק הייתה הנאשمت שמה לב בדרך, מאיטה, מבחינה באשר היה היא כנהגת יכולה בהחלט להבחן, ولو הייתה היא מכבדת את דין ביחס למתבקש מנהג המתקרב למכבים של הולכי הרجل - הוא מעבר החזיה.

ואסביר כל זאת:

ההגנה הודתה בישיבת ההקראה במצוותם בסעיפים 1, 2, 3 לעובדות כתב האישום.

מעובדות אלה עולה ראיית שמעבר החזיה אשר אלו התקרבה בנסיעה הנאשמת היה מעבר חזיה שסומן ותומרה כהלה.

לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשمت העידה כי היא אף מכירה את המקום וכי היא נסעת ברחוב זה לדבריה " כל הזמן" (ראה עדותה בעמ' 14 שורה 10 לפרטוקול וכן את דבריה בשורה 59 להודעה ת/3).

עוד עולה כי ההגנה מודה (ס' 3 לעובדות כתב האישום כאמור) שבעת שהנאשمت התקרבה עם מכוניתה למעבר החזיה סיממה הולכת الرجل לחוץ את חלקו הראשון של מעבר החזיה וגם " ירדה משטח ההפרדה והחלła בחצית חלקו השני של מעבר החזיה". (ראה כאמור את מענה ההגנה לכתב האישום בישיבת ההקראה - הודהה בס' 3).

רצוחה לומר שכבר בשלב זה - שבו יש הכרה של ההגנה במתואר עובדתי בסעיפים 1, 2, ו-3 לעובדות כתב האישום - ניתן ללמידה שחוובה בrhoה הייתה על הנאשמת כנרגת ליתן זכות קדימה להולכת الرجل.

וכלום נתנה הנאשמת זכות קדימה להולכת الرجل?

מסתבר שלא.

הנאשمت פגעה בהולכת الرجل בעת שזו כבר הספיקה לחוץות (לפי ממצאי הבוחן המשטרתי אשר לא נסתירה בכל חוו"ד נגידת של ההגנה) 2.1 מטרים על מעבר החזיה המצוinci בכוון נסיעתה של הנאשمت ובמהירות הליכה רגילה של 1.3 מ' לשניה. (ראה ת/5). (הולכת الرجل ילידת 1965).

לא נסתירה עדותה של הולכת الرجل על כי היא נפגעה והתהפכה פעים מהתגובה מהפגיעה בה וגם לא נסתירה עמדת הבוחן המשטרתי (ראה ס' 14 לת/5 וראה גם עדות הבוחן המשטרתי בעמוד 10 שורות 30-31 לפרטוקול) על אודות עמדתו - שלא נסתירה בכל חוו"ד נגידת - לגבי עצמת הפגיעה ומהירות הנסיעה בעת האימפקט (אוימפקט שהביא לניפוץ שמשה קדמית ברכב הנאשמת תוצאה הפגיעה בהולכת الرجل).

וכאן המקום להזכיר את חובותיו של כל המתקרב עם מכונתו למעבר חזיה.

תקנה 67 לתקנות התעבורה קובעת :

"א) נהג רכב המתקרב למעבר חזיה, והולכי רגל חזים במעבר, יאפשר להם להשלים את החזיה בבטחה ואם יש צורך בכך יעזור את רכבו לשם כך.

(א1) נהג רכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך רגל לחצות את הכביש, "יתן לו זכות קדימה".

ומתקנה 52 לתקנות התעבורה עולה גם חובת נהג "להאט את מהירות הנסעה ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו בכל מקרה שבו צפואה סכינה לעוברי דרכן או לרכוש... ובמיוחד במקרים אלה..." (6) בהתקרב למעבר חציה".

אין מחלוקת שהנאשمة התקרכה עם מכוונתה למעבר חציה.

הוכח כי על הנאשمة היה להבחן בהולכת הרגל לכל הפחות עוד בהיותה של הולכת הרגל על אי התנועה שבלב הכביש (ראה בהקשר זה שיחזור שערך הבוחן המשטרתי אשר בו אגב הנאשمة סירבה להשתף ואשר מצוי לא נסתרו על ידי כל חוו"ד נגדית מטעם ההגנה).

אר זאת ועוד : שומה היה על הנאשمة כנוגת בוודאי ובוודאי להבחן בהולכת הרגל עת עשתה כבר כברת דרך ממש על הכביש מול עיני הנהוגת - שלא לומר עוד מעבר לכך שמלכתחילה שומה היה על הנאשمة כנוגת לקדם בדרך ניגתה פנוי אפשרות שיחצנו שם הולכי רגל במעבר החציה וליצור מצב שבו תוכל היא כנוגת לעצור לפני מעבר החציה.

ולא זו אף זו: באם למרות מימצאי עבדות הבוחנות המשטרתיות והנצלומים אשר מהם עולה שלנאשمة היה בהחלט שדה ראה אל אי התנועה שבלב הכביש ובוודאי ובוודאי שאל מעבר החציה במסלול נסיעתה שלה, טוענת הנאשمة , למרות כל אלה כאמור, שלא היה לא שדה ראה מספק בהתקרכה אל מעבר החציה אז' צריכה הייתה היא ממילא כנוגת להתאים את דרכן ניגתה ודריכותה למצב אפשרי עד מאי וצפי עד מאי של שימוש הולך רגל במעבר החציה בטבורה של עיר , ולא להמר שלא יהיה שימוש שכזה.

ובמילים אחרות: הוכח שלנהוגת דנן היה שדה ראה ראו' אל עבר אי התנועה, אולם גם אם לשיטתה לא היה לה שדה ראה - אז' נשאלת השאלה מדוע נטלה הימור ונעה לעבר מעבר החציה מבלי ליקח בחשבון שיתיכון היא לעצור מבלי לעלות על מעבר החציה וב毫无疑 לפגוע שם בעוצמה בהולכ/ת רגל (כפי שקרה).

הסניגור מלין בסיכוןיו על כך שהולכת הרגל ראתה את מכוונת הנאשمة מתקרבת ולא עצרה את ירידתה למעבר החציה Mai התנועה הבוני שבלב הכביש או את המשך הליכתה וחצייתה.

ובכן ראשית , בכלל ההפוך, באם הגנה מדגישה בסיכוןיה שהולכת הרגל ראתה (bahiotha ul ai hatau) את מכוונת הנאשمة אז' הרי שבאותו קו ראה אמורה הייתה הנאשمة לראות את הולכת הרגל.

ושנית, אין מקום להפוך את היוצרות ולהלין על הולכת הרגל אשר העידה שהיא משוכנעת שהנאשمة תעוצר.

זכות הקדימה על מעבר חציה כגון זה שבפנינו היא להולכי רגל.

זכות הקדימה במעבר ח齐ה איננה דבר מה שנגה/ת "מתחרה" בו עם הולך الرجل.

הולכת الرجل עשתה שימוש רגיל ולגיטימי במעבר הח齐ה.

לא הוגמה בפני כל התנוגות חריגה מצד הולכת الرجل.

גם עיון בלוח התצלומים (ת/6), ולרבות התצלומים מס' 15 ו- 16 שנעשו מתוך מושב הנהג ברכבה של הנואשת (שם אגב גם נראה השבר בשמשה הקדמית תוצאה הפגעה בהולכת الرجل) מלמד בבירור ששהה הראה של הנואשת לכוון אי התנועה היה שדה ראייה טוב ונitin להסיק בהחלט שראויה היה לה לנואשת כנוגעת להבוחן בהולכת الرجل אף עוד בהיותה של הולכת الرجل על אי התנועה. (ראה צלומים 15 ו-16 כאמור).

ושוב יאמר: ככל שלמרות כל זאת לנואשת טעונה כי אין הדבר כך, אזי נשאלת השאלה מדוע אם כך הוסיפה הנואשת להתקדם עם רכבה בעיורון כביכול וליטול הימור ביחס לשימוש הולכי רגל במעבר הח齐ה ככל שיירדו בסבירות מאי התנועה שבלב הכביש ויעשו שימוש במעבר הח齐ה.

אגב, לנואשת צינה בהודעתה ת/3 (שורות 16-15) כי בעת האירוע הייתה נסעת ברכבה שהינה חברה שלה. ("ש.ת. אין לי עדים נוספים חזק מהחברה שהיתה איתי ברכב"). עדזה זו, החברה של לנואשת, לא הובאה על ידי ההגנה כדי לתמוך בגרסתה של לנואשת.

זאת ועוד, בכל הכאב והערכה לנואשת, מתקיים לטעמי קושי לקבל את גרסתה על כי מהירותה הייתה כ-20 קמ"ש בלבד בהתקרבה למעבר הח齐ה.

הצירוף בין מהות הנזקים ברכבה (ניפוץ שימושה קדמית) לבין תיאור הפגעה על ידי הולכת الرجل, לבין גם עדות לנואשת על כי הבדיקה בהולכת הרכב ובמילה "הכי חזק שאמן יכולה" (עמ' 14 שורה 11 לפורתוקול) מלמד כי מהירותה הייתה גבוהה יותר.

ובמילים אחרות: אם הספיקה היא לבולם (לדבריה) ובכל זאת כך הם נזקי האימפקט ברכבה (ניפוץ שימושה האופיינו לדברי הבוחן המשטרתי לפגעה ב מהירות של 50-30 קמ"ש) אזי ניתן רק לשער מה הייתה המהירות טרם הבלתיה - וזה, מן הסתם, הייתה גבוהה מ-20 קמ"ש.

כזכור גם לא הובאה בתיק זה כל חוות'D מומחה מטעם ההגנה כדי לסתור את דבריו ועמדתו של הבוחן המשטרתי.

אר יתרה מכך: אם אכן מהירות נסיעתה של לנואשת הייתה כדבריה כ- 20 קמ"ש הרי שבצדκ תחתה התביעה בשאלות שהציגה לנואשת בבית המשפט - היכן אם כך לא הבדיקה היא בהולכת الرجل מוקדם יותר.

מהה נפsher? אם תמצא לקבע (כגראת הנאשמה) שהיא התקרבה למעבר החציה ב- 20 Km"ש- אז כאמור, היה בידיה ספק להבוחן הרגל מוקדם מן המועד שבו הבדיקה (רק על הכביש) ואם תמצא לקבע שנגה במהירות גבוהה יותר - אז כשלה הנגנת ביותר שאות בעת התקרבותה למעבר החציה מבלי לקדם אפשרות יורדת הולך רגלי מאי התנוועה.

מחד, כזכור הנאשמת סירבה להשתתף בשחזר.

מנגד, מלינה הנאשמת על ממצאי השחזר גם לא מציגה כל חוות דעת נגדית.

בעודותה בבית המשפט ציינה הנאשמת באופן החלטי כי היא ראתה את הולכת הרגל לראשונה כשהולכת הרגל הייתה על הכביש ולא לפני כן. (ראה עדותה בעמ' 18 שורות 17-16 לפרוטוקול).

והנה, למורת אמירה החלטי זו מפי הנאשמת טווען הסניגור בסיכון (ס' 22 לסיכון) כי "בעודותה הספונטנית והטרייה מעידה הנאשמת שהבדיקה בה עוד על המדרכה".

אלא שהסניגור, יש להזכיר, התנגד בכלל להגשת הודעתה של הנאשמת. (ראה עמ' 6 לפרוטוקול).

ולא זו אף זו - אין הוא גם ממליא מצביע על אמירה פוזיטיבית כלשהי מן ההודעה שסתורת את מה שאמרה הנאשמת בבית המשפט באופן החלטי (דברי הנאשמת על כי היא ראתה את הולכת הרגל רק כזו הייתה כבר מולה על הכביש ולא לפני כן).

ニיכר כי הסניגור נשען (ראה ס' 21 לסיכון) על אמירת הנאשמת לחוקר על כי "ראיתי אותה יורדת לכਬיש ואז כבר בלמתי".

אלא שם טענת ההגנה בסיכון (ס' 22 לסיכון) היא שהנאשמת הבדיקה בהולכת הרגל עוד על אי התנוועה אז ממליא עולה השאלה מדוע אם כך פגעה בה על מעבר החציה לאחר שהולכת הרגל אף הספיקה לחצות יותר מ- 2 מטרים על הכביש.

על השאלות הללו התקשתה הנאשמת להשיב וגם מתקשה ההגנה להשיב בסיכון ובטיועניה.

בהתקרבו של נהג למעבר חציה שכזה שבו הולך רגלי עומד לחצותו (ולא כל שכן חוצה) הזכות של הנהג להוסיף ולהתקדם נסוגה מפני הזכות של הולך הרגל.

כך הוא הדין.

ועוד יש לדעת: השאלה האם תאונה היא נמנעת או בלתי נמנעת מבחינה מספרית היא אינה לעתים השאלה המלאה והנכונה בנסיבות.

יש לבדוק האם הנהג או הנהגת לא הכנסו את עצמן מלכתחילה למצו בו יקשה עליהם כבר לעזר לפני מעבר החציה
עמוד 6

ולכבד הזכות של הולך הרגל מעבר הח齐ה (כגון נהיגה במהירות בלתי רanoia בנסיבות בהתקרב למעבר הח齐ה ו/או אי הבינה במועד ובכלל באשר ניתן וצריך להבחן בו).

כאמור, נהג המתקרב למעבר הח齐ה שזכה איננו "מתחרה" עם הולך הרגל על הזכות.

על הנהג להיות מרוכז, להבחן במועד במה שניתן להבחן, להתכוון גם לאפשרות לעצור ככל שדעת הראייה שלו נפתח אליו וגם לעצור במידת הצורך (ולא לפגוע בעוצמה בהולך הרגל העושה דרכו הליגיטימית על מעבר הח齐ה).

וככל שהראות מוגבלת - להאט כדי אפשרות עצירה לפני מעבר הח齐ה.

הנאשمة נשאלת בת/3 (שורות 62-63) אם לטענתה נסעה במהירות של 20 קמ"ש ושדעת הראייה נפתח איזה מודיע לא ראתה את הולכת הרגל על שטח ההפרדה.

הנאשمة השיבה על כך : "אני לא יודעת מה להגיד לך".

הנאשمة השיבה על שאלות עובדיות רבות בת/3 תשובות המuidות כי תשומת לבה לא הייתה נתונה לדרכך:

"אני לא יודעת".

"אני לא זוכרת".

"אני לא יודעת".

(ראה תשובה בשורות 32,37,44,63).

אבל, הננאשمة גם נשאלת האם ראתה את קצב הח齐ה של הולכת הרגל והשיבה :

"לא". (ראה תשובה של הננאשمة בשורה 70 לת/3).

גם אם הייתי נותן לת/3 משקל שאיננו שלם (לאור התנגדותו של הסניגור לקבלתה - שנדחתה) וגם אם אני בצד את בקשה הסניגור הסותרת מנגד בסיקומי דואקן להסתמך על לת/3 (ראה ס'22 לsicomi ההגנה) איז, עדין, הוא מת/3 והה מעדותה של הננאשمة בבית המשפט עולה תמונה של נהיגת הננאשمة באור יום ובראות טוביה בכביש המוכר לה ובהתקרב למעבר הח齐ה מבלי להבחן במועד בהולכת הרגל, במהירות בלתי סבירה בנסיבות ובجرائم התאונה במעבר הח齐ה.

הולכת הרגל עשתה עלי רושם מהימן בעודותה, ולמעשה הריאות והמצאים הנוספים מחזקים את גרסתה שלא נסתרה בידי ההגנה. העידה כי הולכת הרגל עשויה לאט. זה לא נסתר ואף יזכיר שהנאשمة העידה כי היא עצמה בעצם לא ראתה את קצב

חיצית הולכת الرجل.

רוצה לומר אם כך שפ"י הראות עשתה הולכת الرجل שימוש סביר ורגיל מעבר הח齐יה.

ושוב - מעבר הח齐יה הוא מבצשו של הולך الرجل.

הולך רجل המצוי על אי תנועה בין שני מסלולים - הרי גם סביר, עפ"י מבחן הצפויות - כי גם לא ישאר לנץ בלב הכביש על אי התנועה אלא יבקש להמשיך דרכו .

הולכת الرجل לאتعلמה מהתנועה וגם כאמור אתה את רכב הנאשמת אף ציפתה שהנהגת תאפשר את הח齐יה מעבר הח齐יה.

מנגד, הנהגת התעלמה מקיים הולכת המשיכה בנסיעה ופגעה בה בעוצמה בעודה בלב מעבר הח齐יה במסלול נסיעתה ומול עיניה.

הבחן המשטרתי קבע כי ניתן להבחין בנסיבות הפרדה אף מרחק של 60 מטרים.

אכן, יתכן מiad, ואף סביר בנסיבות , שכאשר הנהגת הייתה 60 מטר מעבר הח齐יה הולכת الرجل עוד לא הגיעו כדי מלאה דרכה . ואולם מה לגבי המשך התקדמות רכב הנאשמת והתקרובותה של הנאשמת תוך צמצום מ- 60 מ', דהיינו כדי 50 מ' ... 40 מ' ... 30 מ' ... 20 מ' וכד' (שאז אף על אחת ככמה שהולך ונפתח שדה הראייה אל עבר אי התנועה). ועל כך גם עמד הבחן המשטרתי (וראה מימצאי השיחזור עם רכבה של הנאשמת וראה לוח התצלומים).

מעבודת הבוחנות המשטרתית עולה שכאשר אף גם עוד מתקרבת הנהגת למעבר הח齐יה ומצמצמת את מרחק ה- 60 מ' נתן (ולא נסתור כי ניתן להבחין וממילא וביתר שאת ניתן להבחין בנסיבות אי התנועה מרחק פחות מ- 60 מ').

אלא שהנאשנת התעלמה, לא הבחינה, המשיכה בנסיעה ופגעה בעוצמה (שבירת שמשה קדמית ברכב , וראה כאמור גם את עדות הולכת الرجل).

ההגנה טענה כזכור בمعנה לכתב האישום כי התאונת, לשיטתה של ההגנה, הייתה בלתי נמנעת מבחן הנהגת.

ובכן, מן הריאות והעדויות שהובאו לפני עולה שההתאונה הייתה בהחלט תאונה נמנעת לו הנהגת הייתה מרכזת ובחינה بما שנעשה מול עיניה, מתאימה עצמה לעצירה ועוצרת לפני מעבר הח齐יה כדי לאפשר את הח齐יה ואת השלמת הח齐יה.

אף מצאתי נכון בדברי התביעה בסיכון על כי גם מיקום הנזקים ברכב הנאשמת (כאשר לocket חשבון שהח齐יה של הולכת الرجل הייתה משMAIL לימין כיוון נסיעת הנאשמת) איזי מחזק הדבר את מימצאי הבחן המשטרתי בדבר כברת הדרך שהספקה הולכת الرجل לעשות על הכביש נגד עני הנהגת טרם ופגעה בידי רכב הנהגת.

כאמור, למייקרא סיכון הגנה ניכר שההגנה מבקשת לקבוע שהולכת الرجل היא האשמה בתאונת וכי יקרה היא מצב של תאונה בלתי נמנעת מבחינת הנהגת.

צר לי, אך כאמור, כל הריאות מצביעות (וללא סתייה) על כך שהולכת الرجل לא חטאה בדבר אלא עשתה שימוש לגיטימי, רגול ובר צפוי במעבר החציה.

בסעיף 8 לסייעי הגנה טוענת הגנה כי על הולכת الرجل: " פשוט הייתה צריכה להיעמד ". בכל הכבוד, עפ"י השיקפות (וכך גם דומני שגם הדין) הנהגת בנסיבות פשוט הייתה צריכה להיעמד.

הגנה מלינה בסיכון הטענה שחשוך אף מנגד נשאלת כאמור השאלה האם לocket ההגנה בחשבון שהנאשمت הרי סירבה להשתתף במלאת השחוור והאם הגנה תומכת את עדמתה בחוו"ד מומחה מטעמה.

שתי השאלות הללו נעות בתיק זה בשלילה.

עליה מסיכון הגנה שההגנה סבורה שמעבר החציה דין המופרד על ידי אי תנועה בניו, הוא أولי "מלכודת מות"ocr לבטלו (ראה סיכון הגנה).

ובכן בכלל הכבוד, אי תנועה בניום המפרדים בין מסלולי נסיעה הם מבנה גיאומטרי מוכר ונפוץ. נהג המתקרב למעבר החציה צריך לפעול כחובה בדיון, ואז לא תתרחש תאונה על מעבר החציה בשל דרך נהיגתו. כך לטעמי יתרבד נהג יעשה טרם הוא מלין על קיום אי התנועה בכביש בו הוא נע עם רכבו ובטרם ילין הוא על קיום מעבר חציה שסומן ותומרר כדבוי בדרכו.

לסיכום:

בכביש תקין, באור יום, בראות טובה, מתקרבת הנאשمت למעבר חציה מסומן ומתומרר וכושלת באופן חמור בדרך נהיגתה ובמידת תשומת ליבها.

עובדות כתוב האישום הוכחו היטב והן מגבשות את העבירות אשר בכתב האישום.

הנאשمت מושעת לפיך בזאת בעבירות שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 14.12.2020, במעמד הצדדים.

